

Пиеро Проспери
Капитан Дизраели

От време на време пред него пламваше светлина. В това беше сигурен: зелена, мигаща светлина. Беше едно от малкото неща, което успя да осъзнае.

А в устата си усещаше сладникавия и лепкав вкус на кръв. И в това беше сигурен.

Преглътна, но това му струваше ужасно усилие, изкашля се два пъти, гърчейки се.

Помъчи се да гледа през онази проблясваща зелена-светлина. Бавно мозъкът му започна да се прояснява.

Сега успя да види ясно командното табло с онзи глупав, смешен индикатор, който повтаряше, че опасността е минала. Започна да си спомня и разбира.

Катапултирането беше станало, това беше очевидно, защото бе още жив, но спасителната лодка беше повредена. Стената отляво беше ударена и смачкана от парчетата, които при експлозията на адмиралския кораб се бяха разхвърчали на хиляди посоки. Беше истинско чудо, че не се бяха отворили дупки.

С мъка се опита да помръдне. Гърбът му беше облегнат в основата на креслото за пилотаж. Ударът го беше хвърлил на пода, дори си спомняше, че се бе блъснал в дюзите, които нагнетяваха с кислород: още чувствуваше острата болка.

Установи, че не може да движи лявата си ръка.

Нещата приеха точните си форми и очертания, подът беше замърсен от кръв. Стисна зъби и се приповдигна, опирайки се на дясната си ръка, като се хвана за страничната облегалка на седалката. Успя да се вдигне на колене.

Олюля се и беше принуден да се вкопчи отново в стола. Опипа предпазливо неподвижната си ръка. Спря поглед на командното табло, където зелената лампичка беше престанала да мига. Уредите показваха, че има повреда в тръбопроводите на охладителната инсталация и в командите за стрелба, но двигателят и соплата за насочване навярно още работеха.

Опита се да си даде сметка за положението, в което се намираше. Лодката обикаляше в спирална орбита около останките на ескадрилата. Отдясно изгърбушеният остатък от адмиралския кораб се въртеше бавно около собствената си ос, придружен от плеяда парчета с различна форма и направление. Целият комплекс кръжеше, бавно падайки към Сириус. Запита се колко ли от неговите хора са останали живи. Сигурно не много.

Запали главния двигател и лодката се придвижи бавно напред. Направи две обиколки около адмиралския, разглеждайки борда му, разкъсан от бризантната торпила, която беше го ударила и него самия към края на битката.

Защото битката беше приключила, в това нямаше съмнение.

Не можа да разбере точно колко неприятелски звездолети са могли да излязат невредими от схватката, но навярно не са били много: борбата беше жестока. Във всеки случай тук наоколо не кръжеше нито един, имаше само останки. И може би оцелелите бяха предпочели да се върнат обратно, без да се погрижат да преброят мъртвите си.

Отдалечи се от адмиралския. Невъзможно беше вътре да е останал поне един жив. Приблужи се бавно до останките на ескадрилата. Изстребителят-нападателят беше разкъсан на две парчета, които заплашваха всеки момент да тръгнат навън от системата в цяла процесия от отломъци, скафандри, обезобразени и окървавени трупове.

Продължи. Една самонасочваща се ракета беше улучила носа на лекия бомбардировач и всичко, което беше останало от него, бе задната част. Близко до нея се люшкеше фигура, затворена в скафандър.

Отправи се към тази точка, като включи радиовръзката.

Минаха няколко минути, фигурата в скафандъра ставаше все по-близка. Жестикулираше. Тежко дишане връхлетя в слушалките и един глас запита:

– Кой сте?

– Ингемар – думите излизаха с мъка, едва сега забеляза, че гърлото му е почти запушено. – Ингемар, аз съм, Дизраели. Как си?

– Вие ли сте, коменданте! Още съм цял... Боже мой! В момента на експлозията бях в коридора при машинната зала.

– Никой ли не се спаси от бомбардировача?

– Човекът вече беше много близко. От илюминатора можа да различи сивото му като пръст лице, докато отговаряше:

– Всички бяха на носа, коменданте... Разбирате ли? Видях половината звездолет да се запалва и да изчезва. Изгоря като късче хартия. Беше ужасно...

– Остави, Ингемар, нищо не може да се направи. Прилепи се до външния капак и влез вътре.

Ингемар влезе, а той започна да насочва лодката към останките, които бяха най-близко.

– Как е положението... с другите кораби? – попита колебливо Ингемар.

– Адмиралският си отиде – измърмори сякаш на себе си коменданта. – А изтребителят е разкъсан на две.

Продължиха издирванията, като бродеха между парчетата, които светлината на Сириус осветяваше със студени и безполезни сияния. Един от двата разузнавача се беше сблъскал с помощния кораб и неговата муцуна, облицована със здрави антигермични слоеве, беше отворила грамадна дупка по дължината на огромния кораб, който сега кръжеше безмълвно с изпочупени вътрешни облицовки, разбити мотори, каюти, изтърбушени от разгерметизирането, и общи помещения, лишени от въздух. Но разузнавачът изглеждаше в добро състояние.

Дизраели вдигна бавно микрофона.

– Буканийр – рече той. – Филер, Диранков. Този път отговорът дойде веднага.

– Ало, коменданте. Аз съм Филер... заедно с Буканийр. Добре сме. Но Диранков е със ступен крак.

– В какво състояние е корпусът? Филер обясни:

– Бих казал, добро. Мисля, че ще сме в състояние да пътуваме, когато се измъкнем от останките на помощния кораб.

– Добре, Филер. Трябва да намерим другия разузнавач. Следвайте ме.

Но нямаше нужда да го търсят. Вторият разузнавач идваше точно към тях с много малка скорост, защото само главният двигател работеше. Като че ли това бе най-малко пострадалият кораб от цялата ескадрила: един елерон беше откъснат, надстройката на опашката беше станала на парчета, бяха се повредили и оголили проводите на двигателите, но поне отвън нямаше други повреди.

– Тук е Бенсън – обади се глас от борда на разузнавача. – Можем да кажем, че ни се размина. Трима сме и всички в добро състояние. Каретата се движи още.

Дизраели приближи лодката до борда на разузнавача.

– Радвам се, момчета – зашепна той в микрофона, докато си намъкваше шлема. А после рече по-високо: – Пригответе се, ще ви закарам в къщи. Връщаме се на Земята!

Според една древна приказка хиперпространството било сиво.

Погледът на Дизраели се губеше в невероятна, абсурдна вълна от матови цветове, които непрекъснато се изменяха и избледняваха, после отново се разпалваха и се изпаряваха във фантастична

последователност. Нищо не даваше представа за невероятната скорост, с която двата разузнавача се движеха, но тези непрекъснати промени и трансформации на цветовете помагаша донякъде да се добие усещане за движението. И никой никога не бе успял да разбере какъв е произходът на тези колебливи цветове.

„По-добре е така – мърмореше Дизраели. – Ако хиперпространството наистина беше сиво, монотонният непрекъснат прилив на пустотата би ни подлудила.“

Мислите му се удавиха в надеждата. Окоето му унесено гонеше мъгчливата сарабанда на цветните оазиси в един океан от светлина. Искаше да забрави окървавените тела... Щяха вечно да кръжат в орбита около Сириус... Мъгчливите светкавици на експлозиите... Парчетата почерняла ламарина. И най-вече звездолетите на Врага, които се хвърляха в битката като войни-самоубийци.

Ингемар беше зад него, не беше усетил идването му.

– Време е – каза Ингемар.

Забеляза, че стиска като обезумял рамката на илюминатора. Кокалчетата на юмруците му бяха синкави.

– Готови за излизане от хиперпространството – измърмори той.

През прозореца можеше да се види невероятната панорама на Гибралтарския пролив, със стената, която затваряше Средиземно море. Нямаше време да гледа навън, вицекар шалът Бърджийс най-после беше благоволил да го заговори:

– Капитан Дизраели – в сухия му тон се чувствуваше известна нотка на благоразположение. Той преглеждаше книгата, разхвърляни по масата. – Имам тук рапортите за разгънатите акции на вашата ескадрила, преди да бъде разгромена в битката при Сириус. Поздравявам ви.

– Благодаря, господине.

Лицето на Бърджийс не беше като думите му. Сякаш бе изсечено от гранит.

– Как е ръката ви? – И това беше формален въпрос.

– Благодаря, по-добре е – той хвърли поглед към превръзката. – Скоро ще бъде наред.

– Добре, капитане – каза Бърджийс. – Дадох нареждания да ви предадат нова ескадрила с нов екипаж. С малка тренировка можете отново да се впуснете в Космоса след един месец.

– Благодаря, господине. „Но кога е решил?“

– Няма да замина.

Бърджийс сякаш беше очаквал този отговор. Задоволи се само да вдигне вежди.

– Повторете, моля!

– Казах, че няма да тръгна – повтори той решително. Бърджийс стисна едва доловимо челюсти. Продължи да разлиства книгата на масата. И неговият глас беше все още странно спокоен.

– Дезертъорство, Дизраели?

– Наречете го, както щете – каза Дизраели, като стана. – Но смятам, че договорът ми е изтекъл. Няма да се върна в Космоса. Оставам в града в очакване да бъда освободен от задълженията.

И се запъти към вратата.

– Един момент, Дизраели – гласът на Бърджийс имаше леко развеселен тембър. – Какво смятате да правите, щом излезете от флотата?

– Ами... – беше застанал неподвижен на прага, полуобърнат към бюрото, все още с шапка в ръка. – Сигурен съм, че ще намеря какво да правя, господине.

– Бедният, луд е! – гласът на Бърджийс прозвуча презрително. – Не бихте могли да отидете никъде. Не си ли спомняте, че сме във военно положение и че в Системата са в сила военните закони?

– От колко време продължава военното положение? – изкрещя Дизраели. – Извинете...

– Ох – усмихна се Бърджийс. – Доколкото знам, може би вечно сме били във военно положение. Но това не е толкова важно: на никой не е разрешено да напуска мястото си. Вие добре знаете каква роля е отредена за Земята в Междувездната федерация!

– Да – изрече гласът на Дизраели, като че беше извън него. И тонът беше горчив. – Да води война! Ние сме наемниците на федерацията. Не е ли така?

Устата на Бърджийс се сви още повече, превърна се в тясна цепка.

– Наемници е лоша дума, Дизраели. Ние сме войници. И винаги ще бъдем такива. Във федерацията всяка раса си има своите задачи: на сирианите търговията, на капеланите строежа на звездолети, на денебианите мелиорацията на планетите. А на Земята се пада онова, което е най-важното – защитата на федерацията от нападенията на Врага.

– Враговете! – подскочи Дизраели.

– Повече приличат на чудовища, отколкото на хора – добави Бърджийс спокойно. – С коефициент на воинственост 0,97 срещу 0,55 на земляните, най-високият във федерацията. Кажете ми, с подобни

противници можем ли да имаме поне един миг покой?

– Това са познати неща – неговото решение вече беше непоколебимо. – Но какво знаем за тях? Откъде идват? Колко са? Какво искат? Защо се бият с нас?

– Това не ви интересува – заяви сухо Бърджийс. – Нашата задача е да се бием, а не да задаваме въпроси.

– В името на небето, Бърджийс – възкликна Дизраели, – ние сме хора, а не бойни машини.

На края Бърджийс загуби самоконтрол.

– Стига. Това са абсолютно ненужни приказки. Остава фактът, че вие отказвате да продължите службата си... Искам да вярвам, че това е поради шока, който сте получили в битката при Сириус...

– Шокът няма нищо общо с тази работа! – изкрещя извън себе си капитанът. – Вие сте способен да разсъждавате само с категориите на военните добродетели, нали? За вас е неразбираемо, че някой би могъл самovolно да предпочете мира пред войната.

– Кръгъл идиот! – сега Бърджийс посиня. – Къде искате да отидете? Искате да живеете в мир! Но на Земята вие и носата си не сте показали извън академията и училището за летци. Никога не сте пътували. Не сте срещали с хора. Дори сте в неведение, че на Земята единствените цивилни са жените и старците!

Дизраели се подпря на дръжката. Не можеше да бъде вярно!

Бърджийс продължи настойчиво:

– Още ли държите да не заминавате?

– Няма да се върна, за да убивам – гласът му се бе превърнал в шепот.

– Както искате – и вицемаршалът удари с ръка по масата. – Жалко, че ще ви загубя, Дизраели. Вие бяхте чудесет войник.

Това беше официално сбогуване.

Тихомълком двама души в синята униформа на Космическата военна полиция се бяха появили зад гърба на Дизраели. И докато го водеха, той чу още веднъж гласа на Бърджийс.

– Сбогом, Дизраели. Не мислете, че сте единствен. Имаше много като вас, макар и никога да не сте чували да се говори за тях.

Дори когато очите му привикнаха с мрака, не успя да забележи нищо сред чернотата, която го заобикаляше. От колко време беше в тази стая? Часове! Дни? Може би се надяваха да го изтощят, да го победят

чрез глад, чрез страх. Но този път беше уверен, че опитите им ще бъдат безполезни.

Или тъкмо сега се бяха събрали на разговор и решаваха какво да правят с него?

Точно в този миг болката го преряза.

Сгъна се, притисна сгърчените си ръце върху корема, хапеше устните си, за да не вика: не трябваше да го чуят да вика. После многоцветни светлини засвяткаха пред очите му и сълзите набраздиха лицето му, без да може вече да ги задържи. Гърлото му се сви завинаги.

Падна без сили на колене. И отново бе ударен.

Сякаш жесток електрически залп прободe ранената му ръка. Един, десет, хиляда пъти. После нещо обгори тила му, проби черепната кутия, разкъса мозъка.

Изкрещя нечовешки с променен глас.

Просна се с целия си ръст, ръцете му се бяха вкочанили. Подът го изгаряше, но нямаше повече сили да се изправи. Червена светлина мина пред него, изгаряйки очите му. Опита се да стане, но сякаш железен чук го удари по плещите. Падна отново по гръб, а сноп сини лъчи преминаха като откос през тялото му. Със садистична мудност стоманени пръсти впиха нокти в гърдите му.

Още веднъж нещо го удари между очите, усети как собствената му кръв бликна и почувствува, че мие лицето му, опита вкуса ѝ между разкъсаните си устни: парчета кожа с коса увиснаха над тила му, цялото му тяло гореше от допира до пода през разкъсаната униформа и целият той бе обхванат от вълна на отвратително страдания. Стоманената ръка. Отново червената светлина.

Последва невероятен взрив на болка. Остана тялото, съществуваше ли вече Марко Дизраели? Изгърколи се на горещия под, устата му се отвори и издаде глас, заглъхнал завинаги, лицето, лицето беше само една муцуна, а къде беше кожата му?

Когато в мозъка му се промъкна един проблясък на съзнание, още замъглено от болката, бяха минали... минути? Часове? Седмици? Още преди да изпита радостта, че се чувства жив, първата му мисъл, неговата нова същност беше ненавистта.

Всичките му фибри крещяха омраза, той повдигна измъченото си безчувствено тяло, тази гротескна карикатура на човек, обезформените кървящи остатъци, които някога бяха ръцете. Онова, което беше лице, бе сгърчено в сатирска гримаса, животинското тяло – покрито с циреи, обгаряния, които щяха да оставят ужасни белези... Лъч светлина като

острие разсече мрака. Една врата се отвори пред него.

Плъзна се, клатушкайки се по пустия коридор, стигна до двор, влезе в звездолет, готов за тръгване.

Качи се тромаво на борда, затвори вратичката.

Включи управлението за тръгване.

Неговият нищожен ум, умът, който някога беше на капитан Дизраели, сега имаше само едно желание – да убива. И знаеше цялата си по-нататъшна съдба. Какво да прави, къде да отиде.

Защото той и всички други като него бяха Врагът.

КРАЙ

© Пиеро Проспери
© 1980 Божан Христов, превод от италиански

Сканиране: Xesiona, 2008
Разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Онирофилм. Сборник фантастични разкази
Книгоиздателство „Г. Бакалов“, Варна, 1980
Италианска, I издание
Превод Божан Христов
Редактор Светозар Златаров
Водещ редактор Гергана Калчева
Оформление Богдан Маврадинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата Текла Алексиева
Художествен редактор Иван Кенаров
Технически редактор Пламен Антонов
Коректор Паунка Камбурова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10560>]